

Štev. 8.—XXVII.

ZVONČEK

April 1926.

Idrija.

V globel si stisnjeno, rudarsko mesto.
Morda se tu izteklo je življenje?
Kdo naj široko, ravno krči cesto
iz temne globočine v beli svet?
Rudarja volja, trudnih rok trpljenje!

Saj kdor iz jame hodi solnce zret,
pozna srca on burno hrepenenje,
iskreno v mislih z njim je ves prevzet,
svobode si želi, k svobodi hoče
duha mu koprnenje vroče.

Ti črni mož, ti mož rudar!
Kako je mračno ti upadlo lice;
koval si v jami drugim drag denar
in sebi do življenja kos pravice:
iz rok do ust, kaj ti vse drugo mar!

In vendar, brat moj, ná v pozdrav rokó!
Zaveznika si iščiva rečnice:
Kar s svoje volje priboriš močjó,
to je le tvoje po najvišji ceni —
kdor vzame to, nasilno te opleni!

Ti črni brat moj! Nič ne plaši me
pogled tvoj izpod čela nezaupni;
vsi gnani na semenj smo skupni —
pero in kladivo v nakup po ceni eni!
Naj ta pravičnost morda straši me?

A kakor črn si in zlovoljen, brat,
tako si v srcu plemenit in zlat
in vdan tako si z dušo sotrpinu;
na težkih si izkušnjah prebogat
in še mladost spi v žalem ti spominu.

Rudarju čuva žena dom in hram,
mladenka plete čipke bogatinu,
mladenič ne vprašuje kod in kam:
v temino za očetom se pogreza,
med kamenje za bornim kruhom seza.

Ob mestu vije krog se hladnih šum —
je li to ob ogromni krsti venec?
Na gorah zarje se užge lesteneč,
moreča z duše odvali se peza —
ponos vzravna rudarja in pogum!

E. Gangl.

